

Telegraful Român

Biblioteca Orăşenească
"Ştefan Gheorghiu"
SIBIU
Str. Bariştiu 5.

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ DE ALBA-IULIA ŞI SIBIU

PREȚUL INSERTIUNILOR:

Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori, se dă rabat corespunzător. Inserțiunile se adresează ADMINISTRĂȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai, nr. 35.

ARTICOLELE ŞI CORESPONDENȚA

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:

Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Sînduri despre cinstirea Sfinților

Domnul nostru Iisus Hristos este, pentru viața credincioșilor de totdeauna, modelul și izvorul desăvîșirii morale, este modelul și izvorul sfințeniei divine, prin care noi înșine sîntem chemați să ne sfințim viața prin asemănare cu El, prin urmarea pildei vieții Lui.

Sfinții au fost și sînt aleși Bisericii care au urmat și s-au asemănat într-un grad sau altul cu Iisus Hristos. Ei au fost întrupări diferite ale dubului lui Iisus Hristos, adică în fizionomia lor morală au făcut să strălucească chipul moral al lui Iisus Hristos — Domnul, adică sfințenia, iubirea și smerenia Lui, care formează caracteristici ale vieții Sale, așa cum ni s-au arătat în petrecerea Sa pe pămînt. „Urmați-mi mie — zice Sf. Apostol Pavel — precum și eu urmez lui Hristos”.

Dat fiind că noi toți sîntem chemați la asemănarea cu Domnul Hristos, Sfinții ne ușurează nouă înșine pășirea pe urmele Mîntuitorului, modelul și ținta noastră supremă. Iisus Hristos este Fiul lui Dumnezeu întrupat, Dumnezeu și om desăvîșit. În Sfinți noi avem oameni ca și noi cu diferite firi, cu diferite ocupații, de diferite vârste, de diferite neamuri. În viața sfinților noi avem modele mai concrete, mai aproape de noi, pe care prețuindu-i, cunoscîndu-i și iubindu-i, pășim mai ușor pe urmele Evangheliei Domnului Hristos. Exemplul vieții lor — așa cum îl cunoaștem din viețile sfinților — ne însușește, ne dă încredere în lupta desăvîșirii morale, în lupta de lepădare a păcatului și de trăire a virtuților. Ei sînt cu adevărat, „atleți” ai sfințeniei, modele vii ale luptei de realizare în ființa lor a frumuseților duhovnicești.

În domeniul artelor, au rămas nemuritoare operele unor mari pictori și sculptori care au realizat frumusețea fizică sau noblețea sufletească în culori pe pînză sau cu dalta în piatră și marmură. Sfinții au realizat însă în ființa lor, în duhul lor nemuritor frumusețile sfințeniei, ale dragostei dumnezeiești, ale înțelepciunii, ale omeniei și ale altor virtuți care împodobesc în chip strălucit viețile lor.

Cu adevărat este aceasta o victorie morală care a dus în ființa Sfinților la înlăturarea inimii stăpînită de puterile egoismului, ale răutății și desbinării, care aduc rău și nefericire atît insului personal, cît și societății. Prin biruința puterilor binelui, ale dragostei dumnezeiești, revărsată în dragoste slujitoare și jertfitoare față de om, prin biruința puterilor iertării, ale răbdării, ale păcii — Sfinții au devenit eroi ai sfințeniei și ai vieții creștine.

Este aceasta o victorie și înnoire care este veche și actuală în același timp, la care ne cheamă Evanghelia Domnului Hristos, la care ne cheamă Sfinții, dar la care ne cheamă și vremurile noi, de mari prefaceri sociale și morale, care reclamă un om nou în care să iasă biruitoare frumusețile morale

ale adevărului, ale dreptății, ale omeniei, ale muncii devotate pentru mai binele și fericirea obștii, a societății, a omenirii.

„Innoiți-vă în duhul inimii voastre” ne îndeamnă sfinții prin Sf. Ap. Pavel, dar ne îndeamnă și noile realități sociale.

Progresul tehnic și cel social ne îndeamnă la progres moral, la depășirea mentalității omului vechi, în care stăpînea egoismul, prin o nouă conștiință în care să stăpînească devotamentul pentru slujirea intereselor obștești, ale poporului, ale Patriei.

Iată actualitatea cinstirii Sfinților, nu numai prin

cîntările și rugăciunile Bisericii și ale credinciosului către ei, ci prin imitarea și asemănarea cu înnoirea lor moral-duhovnicească, prin care noi ne asemănăm Domnului Hristos și facem ca să se cinstească și preamărească neîncetat Tatăl din ceruri, Biserica și Sfinții.

Ne cinstim însă numele nostru de creștini, care știm să aplicăm în viața noastră de azi principiile de viață ale Evangheliei Domnului Hristos, după pilda vieții Sfinților, care au trăit în epoca lor idealurile vieții noastre creștine: asemănarea cu Domnul Hristos prin o neîncetată slujire a binelui, a omului și omenirii întregi.

Pr. F. Costea

Biblia, fiică a Bisericii

Biblia este supranumită „Cartea Cărilor” deoarece, mai presus de ea, creștinul nu cunoaște o altă carte mai bună, pe temeiul învățăturilor căreia să se poată mîntui. De aici însă și pînă la „bibliolatrie” adică la identificarea ei cu însuși Cuvîntul cel veșnic al lui Dumnezeu: „Prin care toate s-au făcut și fără de care nimic nu s-a făcut din tot ce s-a făcut” (Ioan 1, 3) este totuși o mare distanță. Biblia nu poate fi considerată, chip unic și veșnic al lui Hristos, cu mult mai presus de însuși „Trupul lui Hristos” care este Biserica, deoarece forma de carte, în care ni se prezintă nouă astăzi Evangheliile, nu se trage direct de la Hristos, ci ni s-a transmis de la Sf. Apostoli, prin Sf. Biserică. Domnul nu și-a scris învățătura, ci a propovăduit-o prin viu grai. De aceea Cartea Cărilor nici nu-l poate cuprinde pe Hristos întreg și nici nu-l poate înlocui în toată puterea și desăvîșirea dumnezeirii Sale, deoarece El rămîne pururi viu, întreg și lucrător numai în unitatea Bisericii Sale, deci dincolo de litera Cuvîntului Evanghelic. Fără viața harică ce se lucrează prin Duhul Sfînt în Biserică, cuvîntul, indiferent al cui este, rămîne o literă moartă, iar Biblia o carte ca toate cărțile. De altfel, socotind laolaltă cu Evangheliile și Faptele, Epistolele și Apocalipsa în Scriptură, peste 80 la sută se vorbește despre Iisus și numai sub 20 la sută ne vorbește Iisus însuși.

Să pornim pe primele urme ale propovăduirii Mîntuitorului. Biblia ne arată doar că Domnul ar fi zis: „Pocăiți-vă căci s-a apropiat împărăția cerurilor” (Matei 7, 17). Cînd i-a chemat pe Apostoli, El le-a spus doar: „Veniți după mine și vă voi face pescari de oameni” (ibid. v. 20). Este posibil ca numai pentru atîta acești pescari cumsecade din Galileea să-și părăsească tihna familiară urmînd pe Iisus Hristos pe niște drumuri fără de răgaz, pline de zăduf și de nisip, timp de trei ani? Este greu de crezut că în urma unei propovăduiri atît de scurte ar fi putut „ieși vestea despre el în toată Siria” (ibid. v. 24). Locuri de acestea în care ni se dau doar fragmente și ni se spune că: „străbăteau toate orașele și satele învățînd în sinagogile lor predicînd Evanghelia împărăției și vindicînd orice boală și neputință” (ibid. 9, 35) găsim destule în Sf. Scriptură (Matei 11, 1; 14, 13—15; 15, 32; Luca 8, 1; 9, 11; 13, 10; Ioan 1, 40; 8, 2 etc.). Se pune totuși întrebarea: Ce a propovăduit Mîntuitorul atunci cînd nu ni se spune ce anume a predicat? De asemenea ce au predicat Apostolii în

ziua Cincizecimii și după aceea și mai ales Sf. Apostol al neamurilor în lungile sale călătorii misionare? Dezmințea oare acea propovăduire Evanghelia Domnului, despre care același Apostol a zis că: „chiar noi sau inger din cer de va fi binevestit peste ceea ce am binevestit să vă fie vouă anatema” (Gal. 1, 8)? Puțin probabil. Sau poate aceste învățături erau mai puțin importante pentru mîntuire și nu merită să fie cuprinse în Cartea Cărilor? Ori poate s-au pierdut pe parcurs și n-a mai rămas nici o urmă din ele în mîntea și înima ascultătorilor? Nici una nici alta. Explicația este mult mai simplă. Ne-o dezvăluie Apostolul Ioan la finea Evangheliei sale: „Și sînt și alte multe lucruri pe care le-a făcut Iisus, care dacă s-ar fi scris cu deamăruntul socotesc că nici în lumea toată n-ar fi putut să încapă cărțile ce s-ar fi scris” (Ioan 21, 25).

Pînă să se ajungă la Biblia de acum, Evanghelia Împărăției a pătruns nu numai în urechile, ci și în viața acelora care, odată cu lumina cuvîntului dumnezeiesc au primit și puterea lui, care s-a arătat asupra tuturor celor vindecați de tot felul de boale. Învățăturile și faptele Domnului erau purtate din gură în gură. După întemeierea Bisericii ele devin bunuri ale acesteia, fiind difuzate în bună parte de către orbii, ologii și leproși care nu numai au ziseră ci și simțiseră în trupurile lor puterea vindecătoare a lui Hristos. Astfel mădularele Bisericii devin temple ale Duhului Sfînt (I Cor. 3, 16) nu numai prin cuvîntul, ci și prin puterea lui Dumnezeu, care se lucrează în Biserică.

Se înțelege că printre membrii primelor comunități creștine erau și știutori de carte, care își însemnau cele auzite și văzute ca să le lase moștenire și altora și care copia au sîrg Epistolele Apostolilor. Ba, istoria Bisericii ne pomenește și de o mulțime de „apocriefe”: Evangheliile (Ev. lui Petru, Ev. celor 12, Ev. lui Toma, Nicodim etc.). Faptele Apostolilor (Faptele lui Pavel, Martiriul lui Petru. Istoria diferiților Apostoli), Epistole (Ep. Ap. Pavel către Laodiceni, Alexandrini, a III-a către Corinteni etc.) și chiar Apocalipse apocriefe. Pentru ca florile cu bun miros duhovnicesc ale învățăturii celei drepte să nu fie înecate de buruienile născocirilor și ale eresului, Apostolii și apoi urmașii lor direcți s-au simțit îndemnați de a întocmi dări de seamă cît mai cuprinzătoare și mai apropiate de adevărata învățătură și viață a Dom-

(Continuare în pag. 3)

Sfințirea bisericii din Purcăreți

Pe unul din dealurile care se lasă domoale spre vatra Mureșului, la vest de orașul Sebeș, se află parohia Purcăreți. Răsfirată printre livezi și pâlcuri de fagi, parohia este străjuită, de pe o spinare mai ridicată, de o biserică zidită între anii 1896—1898, căreia credincioșii de aici, în frunte cu harnicul lor preot, i-au făcut reparații generale și au înfrumusețat-o cu o zugrăveală nouă.

Duminică, 12 octombrie 1969, această biserică a fost sfințită de I. P. S. Mitropolit Nicolae, fiind însoțit de P. S. Episcop-vicar Visarion, precum și de P. C. vicar Tr. Belascu, P. C. prof. Gheorghe Șoima și c. diaconi I. Bolog și Gh. Papuc.

În ajun, sâmbătă, 11 octombrie 1969, Înălții Ierarhi au făcut o vizită în parohia Vințul de Jos, unde au fost întâmpinați cu multă căldură și unde au asistat la slujba vecerniei.

Răspunsurile au fost date de corul restrîns al studenților teologi, la slujbă fiind de față și P. C. prot. rom.-cat. din Vințul de Jos, Șt. Bikfalvi.

La sfârșit au luat cuvîntul:

C. pr. Alex. Iacobescu, parohul local, care exprimă bucuria credincioșilor săi de a avea de față pe Arhiepiscopul lor, I. P. S. Mitropolit Nicolae, pe P. S. Episcop-vicar Visarion și pe ceilalți însoțitori, după care face o prezentare a vieții și realizărilor mai importante din parohie.

P. C. prot. rom.-cat. Șt. Bikfalvi, care, în numele credincioșilor romano-catolici din localitate, salută pe Înălții Ierarhi „cu profund respect și dragoste frățească”.

P. C. vicar Tr. Belascu, care insistă cu deosebire asupra originii apostolice a Bisericii noastre, explicînd cele patru însușiri ale ei: unitatea, sfințenia, sobornicitatea și apostolicitatea.

P. S. Episcop-vicar Visarion, care zăbovește cu deosebire asupra unității noastre în Legea strămoșească, ceea ce se încadrează deplin în dorința Mîntuitorului Iisus Hristos „ca toți să fie una”.

„Acest lucru — spune între altele P. S. Sa — s-a întâmplat și în țara noastră, pentru că adevărul și porunca dumnezească își găsesc exprimarea în proverbul popular care zice că „în unire este puterea” și, bine-înțeles, opusul său — ca toți să fie una — este slăbiciune. De aceea poporul nostru în 1948 a pășit cu hotărîre la împlinirea unității sufletești a tuturor fiilor săi dreptcredincioși, prin revenirea greco-catolicilor, între care și eu, la Biserica-mamă... ascultînd cuvîntul și porunca testamentară a Domnului nostru Iisus Hristos, comandamentul istoric, chemarea poporului nostru dreptcredincios”.

I. P. S. Mitropolit Nicolae, care, după ce arată legătura strînsă între Biserica văzută și cea nevăzută, insistă cu deosebire asupra rugăciunii; rostul ei în viața creștinului, felurile ei etc.

„Ne rugăm lui Dumnezeu — spune I. P. S. Sa, referindu-se la rugăciunea noastră de dimineață — ca să ne ajute ca ziua care se deschide așa de luminoasă să fie o zi în care să i-lăturăm orice ispită și orice păcat, să înlăturăm orice fărădelege și să ne străduim să facem numai binele, să fim plini de răbdare, plini de bunătate, de smerenie, să fim vrednici de numele de fii ai lui Dumnezeu. Dacă ne rugăm așa, atunci plecăm la locul nostru liniștiți în suflet, cu hotărîrea nestrămutată de a face numai ceea ce se potrivește cu voia lui Dumnezeu și de a ne feri de tot ce este rău”.

Rugîndu-ne în felul acesta, la biserică, acasă, dimineața, la amiază, seara, înainte și după masă etc., „viața noastră devine mai senină, se îmbunătățește mereu, pentru că în fiecare zi ne gîndim să facem numai binele și în fiecare seară ne facem examenul de conștiință și ne dăm seama cum trebuie să ne îmbunătățim”.

I. P. S. Sa a birotosit apoi întru protopop onorar pe C. pr. Alex. Iacobescu, după care vizitează biserica veche și biserica romano-catolică din localitate.

A doua zi, Duminică, 12 octombrie 1969, la ora 10, Înălții Ierarhi sînt întâmpinați în fața bisericii din Purcăreți, de către un sobor de preoți și credincioși îmbrăcați în frumoasele noastre straie românești.

Cuvînt de bun sosît rostește P. C. prot. V. Negrea (Alba-Iulia), la care răspunde I. P. S. Mitropolit Nicolae.

După slujba sfințirii bisericii, sub cupola imensă și albastră a cerului și în razele unui soare dulce de toamnă s-a săvîrșit apoi Sf. Liturghie arhierescă, I. P. S. Mitropolit Nicolae și P. S. Episcop-vicar Visarion fiind înconjuși de un sobor de preoți și diaconi. Răspunsurile au fost date de corul restrîns al studenților teologi, conduși de P. C. prof. Gh. Șoima.

La priceasnă, P. C. prot. V. Negrea rostește un scurt cuvînt de învățătură despre înălțimea sufletească la care ne cheamă culmile dealurilor și munților.

După Sf. Liturghie au vorbit:
C. pr. local Visarion Ispas, care face o dare de seamă asupra lucrărilor, mulțumind tuturor celor care i-au stat în ajutor și făgăduind că vor duce — preot și credincioși — o viață creștinească cît mai frumoasă.

P. C. vicar Tr. Belascu, care, pe înțelesul ascultătorilor, tâlmăcește Evanghelia zilei și anume Pilda semănătorului (Luca 8, 5—15), în încheiere îndemnînd să „păzim cu scumpătate sămînta Semănătorului Hristos în sufletele noastre și să nu lăsăm pe nimîni care, sub chip de creștin, ar veni să ne fure sămînta cea bună și s-o înlocuiască cu neghina lor otrăvitoare”.

P. S. Episcop-vicar Visarion, care, plecînd de la cuvintele Psalmistului: „Rîvna casei tale m-amîncat” (Ps. 68, 11), vorbește credincioșilor despre virtutea rîvnei, despre „acea putere lăuntrică, acel foc și energie dinăuntru sufletului nostru, care ne încălzește, ne arde și ne consumă sufletele, ne îndeamnă grabnic la lucruri bune și folositoare”.

„Această virtute creștinească a rîvnei, pe care trebuie s-o aibă fiecare creștin în sufletul său, Dumnezeu ne-o cere s-o avem pentru tot ce-i bun și frumos în Patria noastră”. De aceea — îndeamnă P. S. Sa — „trebuie să avem rîvnă pentru casa Domnului, pentru lucrurile bune și frumoase, pentru țara noastră, pentru continua sporire a numelui ei bun peste hotare”.

La sfârșit a vorbit I. P. S. Mitropolit Nicolae, care, într-un bogat cuvînt de învățătură și îndemnuri, se oprește asupra locașurilor noastre de închi-

Fericirile

Fericirea a treia: „Fericiti sînt cei blînzi, că aceia vor moșteni pămîntul”

Blîndețea e socotită de către unii drept slăbiciune, chiar defect de caracter. Blîndețea însă nu înseamnă să tolerezi răul, nedreptatea, silnicia, necuviința și de dragul de a nu te face de vorbă să te retragi într-un colț al vieții și suspinînd în taină să înduri orice. Dimpotrivă ea este o virtute, nu defect, o mare putere sufletească cuceritoare, educativă, și care dă valoare morală durabilă tuturor însușirilor alese omenești și creștinești. În acest înțeles era admirată și de vechii filozofi păgîni.

Mîntuitorul a învățat și sfătuit pe oameni să fie înțelepți ca șerpii și blînzi ca porumbii (Matei 10, 15). Înțelegem să fim blînzi ca porumbii; ei nu fac rău nimînui iar cînd se află în primejdie nu se iau la harță, nu se luptă, ci fug de ea zburînd cu cea mai mare viteală. Dar șarpele? Numai azul numelui și își strecoară fiori reci prin șira spinării! Atunci ce putem învăța de la el? Ne vom dumini îndată. Ați văzut cum înaintează un șarpe? Cu limba lui lungă ieșită din gură, cercetează mereu terenul pe care se mișcă și din cînd în cînd, destul de des ridică capul și-și rotește privirea pentru a se putea feri de o eventuală primejdie. Iată în ce constă înțelepciunea, pe care Domnul o vrea la oameni: prudență în tot ce faci și să nu cauți primejdia ci să o ocolești. Dar prudența și ocolirea primejdiei să fie în permanență însoțită de blîndețe.

Ce valoare are blîndețea ne-o poate arăta o istoriară.

Un filozof grec, din vechime, într-o zi primește vizita unui prieten de departe. Între altele oaspețele îi spune, că s-a însurat cu o soție foarte bogată. Filozoful îl ascultă, dar nu zice nimic, ci pe o tăblită pe care o avea în față pune un zero.

— Și e frumosă ca o zîină. Filozoful mai scrie un zero lîngă celălalt.

— Și e de neam mare. — Filozoful tace mai departe și mai zgîrie un zero.

— Și fără pereche de cuminte. Celălalt mai adaugă un zero.

— Și harnică ca o albină. Filozoful nu scoate o vorbă, ci mai lipește un zero pe tăblită.

— Și ține la mine și la casă; e o adevărată comoară. Încă un zero lîngă cei cinci de mai înainte.

— Și blîndă, blîndă ca un mieluleț. Filozoful pune acum cifra 1 înaintea celor șase zero, ieșind cifra de un milion.

— Ce vrei să spui cu semnele tale, îl întreabă prietenul intrigat.

— Ce vreau să spun? Că toate însușirile înșirate despre soția ta nu valorează nimic, dacă nu sînt însoțite de blîndețe. Căci ea asigură bucuria și fericirea vieții împreună.

națiune, asupra bisericilor noastre, zidite de la început pe mormintele mucenicilor, avînd ca scop sfințirea vieții noastre, în continuare tratînd cu deosebire aspecte dintr-un capitol de istorie bisericască și națională legat de aceste părți ale Transilvaniei și împărtășind totodată și unele date asupra Sinodului VII ecumenic, comemorat în această Duminică.

I. P. S. Sa evocă astfel chipurile mucenicilor români, înscrși în calendarul nostru: Mitropolitii Sava Brancovici și Ilie Iorest, călugării Visarion și Sofronie și credinciosul Oprea Nicolae, „care au înfruntat oprimarea regiilor, a împăraților și a principilor”, neabătîndu-se „de la Legea lor strămoșească, de la Legea lor românească”.

„Fîind vrednici credincioși ai Bisericii noastre — spune printre altele în încheiere Arhiepiscopul nostru — vrednici urmași ai strămoșilor noștri, să fiți totodată, ca și pînă acum, vrednici cetățeni ai Patriei noastre, oameni muncitori, oameni care-și fac datoria și față de Dumnezeu și față de Patrie”.

După cuvîntările pline de avînt care s-au rostit, I. P. S. Mitropolit Nicolae distinge cu briu roșu pe C. pr. V. Ispas, ungînd apoi cu untelemn sfințit pe credincioșii prezenți.

Praznicul s-a încheiat cu o masă frățească, servită în grădina casei parohiale.

Părăsind această parohie și păstrînd în minte privirile pline de împăcare ale credincioșilor, putem spune că sfințirea bisericii din Purcăreți a fost pentru toți participanții un prilej deosebit de odihnă sufletească, de zidire creștinească și cetățenească. Rep.

Așa e și în creștinism. Oricîte însușiri alese ar avea cineva, fără blîndețe, toate își pierd valoarea și lucrul lui aproape totdeauna rămîne sterp, pentru că asprimea, violența, niciodată n-au creat ceva înalt, înălțător și durabil în nici un domeniu și mai ales în cel educativ. „Biruieste răul prin bine” (Romani 12, 21) — poruncește Sfîntul Apostol al neamurilor. Nu vom ucide omul ca să stîr-pim răul ci vom lovi răul, cruțîndu-l și înălțînd omul. „Căci Fiul Omului n-a venit să piardă, ci să mîntuiască”.

Ca să ne convingem, cum e cu puțință astfel de lucru, vom mai istorisi o întîmplare mult graitoare.

Sfîntul Macarie cel Mare, un pustnic egiptean vestit, într-o zi a plecat, însoțit de un învățacel de-al lui, să cerceteze pe călugării unei așezări mai depărtate. Drumul ducea peste un deal. Învățacelul mări sprinten de picior a luat-o înaintă, cu gîndul să-l aștepte pe bătrîn sus, pe platou. Din partea cealaltă a dealului venea un preot egiptean. Învățacelul, în rîvnă pentru legea creștinească, cum îl vede începe să-i strige:

— Tu unealtă a satanii, slujitorul dracilor, păstorul orbilor.

— Tinere, vezi-ți de drum; eu n-am nimic cu tine.

— Nu-mi voi vedea de drum, pînă nu-ți voi spune tot ce am de spus. Tu îți întinericul în lume, ca oamenii să nu vadă și să nu primească lumina și adevărul. Ești vinovat de focul gheenei.

Celuilalt i se urcă sîngele la cap, dar se stăpînește.

— Nu știu cine ești și nici nu vreau să știu. Dar îți mai spun odată: vezi-ți de drum.

— Nu voi înceta să-ți strig în față, și te blestem.

Preotul egiptean ridică toiagul și-l pocni pe tînar în cap cu atîta putere, că se prăbuși mort la pămînt, apoi porni în calea sa și pe deal se întîlnește cu Sf. Macarie. Acesta îl agrăiește:

— Drum bun, frate!

Acesta se opri:

— Ce-ai zis? Cum ai spus?

— Drum bun, frate, repetă Sfîntul.

— D-apoi nu vezi, că sînt păgîn cum spuneți voi?

— Ba văd. Dar pentru asta tot frate îmi ești, că Tatăl tău sau Tatăl meu, e unul și același pentru amîndoi.

— Și dacă ai știi, că mai sus-ți-am omorît învățacelul, mi-ai mai zice frate și mi-ai dori drum bun?

— Și atunci, frate, și atunci, și drum bun îți doresc, fiindcă înțeleg că te afli pe un drum rău de tot.

Pe străin l-au năpădit lacrimile, a prins mîna bătrînului pustnic și l-a pofțit să șază alătura pe marginea drumului și să-i povestească din fir

(Continuare în pag. 4)

CHIPUL NOU AL PATRIEI

Ar trebui să avem aceea până curată a lui Dosoftei și Varlaam, muiată-n mir de preț și neprihană, muiată-n sîngele văratic și-n vinul dulce al dragostei de neam, ca să descriem chipul nou al Patriei și să povestim zilei toate câte le-am trăit, — cum ne încearcă astăzi o sacră ispită. Patria și-a deschis o nouă istorie în urmă cu douăzeci și cinci de ani. La începutul care ne-a născut din formele durerii spre formula gândirii, stă marea căramidă pusă de zidari. Horia și Tudor și Bălcescu au fost zidari. Sîngele românesc a fost zidar. Și cuvîntul a fost zidar, cuvîntul din manifestul acelei veri a anului 1944 care lansează chemarea: „Români, neamul nostru trece prin cel mai greu ceas al istoriei sale; tot ce am înfăptuit în trecut și tot ce am nădărdit pentru urmași e sortit pieririi; putem pierde totul, sau putem salva totul“... Și neamul a răspuns întreg fără nici o ezitare. Anii suirii noastre pe cruce au apus. Ingerul morții a fost silit să părăsească pentru totdeauna hotarele românești și-n urma lui răsună ecoul sfînt: Pace ție, poporul român!

Au plecat toate păsările de pradă. Ne-am descătușat de forțele oprimate dinăuntru și dinafară și fericite transformări au loc în viața poporului nostru. Toți cei ce de 25 de ani călătorim cu Țara, am văzut lucruri care ne-au încîntat și lucruri care ne-au plăcut. De la caii cu potcoave de argint ai basmelor, la caii de fier cu medalii de aur la gît, de la plugul de lemn al lui Bădica Traian la combinele moderne care adună roadele în saci, e un mare progres. România a dobîndit atributele contemporaneității: Adică o industrie modernă, o agricultură avansată și valori spirituale cu largă prețuire departe peste hotare. Am putut culege roadele libertății, am putut coborî galaxiile la Porțile de Fier am putut vedea cum înfloresc darurile umane într-o armonioasă îmbinare.

Dezvoltarea societății românești proiectează peste țară și peste noi toți culoarea cerului, a tainei și

a curcubeelor din rouă. În imensa oglindă de cristal a Patriei ne privim chipurile care ne-au fost culese din haosul în care am fost aruncați înainte de 1944. Sîntem fericiți de dreptul la un prezent mare și prestigios, de dreptul la un viitor pe măsura trecutului și a prezentului. Simțim fără nici o ezitare că împrejurări cu totul noi stau în fața noastră și că pentru cîmstea Bisericii noastre Ortodoxe — cum spunea Gala Galaction — nu trebuie să scăpăm aceste împrejurări. Înțelegem deci rostul frămîntărilor de azi și ne integrăm lor cu trup și suflet. Fiecare din noi nu trăiește numai pentru el, nu se roagă numai pentru el, nu muncește numai pentru el. Avem fiecare încă o coardă în suflet, care totdeauna sună și răsună pentru fericirea sau nefericirea altuia, pentru bucuria sau durerea semenului. Păstrînd cununa credinței care prin anotimpuri ne împodobește sufletul, ne îndreptăm spre cele bune pentru viitor, pentru urmași, așezînd în cronica lumii fapte noi și noi victorii.

Biserica noastră, cetatea sfîntă, nava care ne cuprinde în conturul veșniciei pe toți, a așezat în noi omenia română ca un îndemn de trăire creștinească, trăire calmă, blîndă și înțeleaptă. În ea sorbim apă vie a adevărului, puteri noi, astfel că în arterele noastre curg tot mai calde adieri. Flacăra ei mare ne încinge și ne unește cu părinții noștri. Mereu ne îndeamnă cu cuvîntul din psalmul 2: „Slujiți lui Dumnezeu“.

Pentru posibilitățile de a sluji înconjurați de oameni și de evenimente cărora le acordăm întreaga adevărată, aducem elogiul cuvenit soldaților și muncitorilor, tuturor eroilor, care prin acte demne și îndrăznețe ne-au redat libertatea. Salutăm noile perspective înălțînd ruga noastră pentru pămîntul Patriei libere.

Pr. I. Ivanciuc

Informații

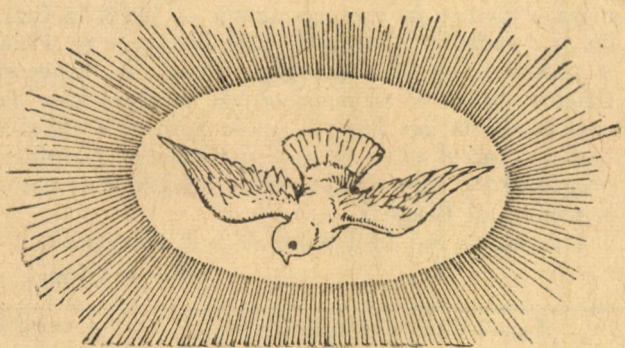
— În 15 și 16 septembrie 1969, Centrul nostru Arhiepiscopesc a avut ca oaspeți pe dl Gaio Grassi, secretar al Diviziei de întrajutorare din cadrul Consiliului Ecumenic al Bisericilor, și pe P. C. pr. Gh. Țetis, secretar la aceeași Divizie pentru Bisericile Ortodoxe.

Oaspeții au fost primiți de I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae, vizitînd diferite monumente bisericesti precum și reședința Episcopiei Evanghelice C. A. din Sibiu.

— *Comitetul Executiv al Consiliului australian al Bisericilor*, cuprinzînd anglicani, protestanți și ortodocși, a cerut Guvernului australian să înlătore posibilitatea de a dobîndi sau produce arme nucleare.

— *Consiliul interbisericesc pentru pace din Țările de jos* (Olanda, Belgia) a organizat între 21—28 septembrie a. c. săptămîna anuală pentru pace, atrăgînd din nou atenția creștinilor asupra acestei importante probleme.

Publicațiile bisericesti de aici au consacrat numerele lor problemelor păcii și tot în această săptămîna s-au organizat în multe parohii seri de studii și informații asupra acestei cauze majore a zilelor noastre: pacea.

Biblia, fiică a Bisericii

(Urmare din pag. 1)

nului. Acest fapt îl atestă și Sf. Evanghelist Luca cînd spune: „De vreme ce mulți au încercat să întocmească o istorisire despre faptele deplin adevrite între noi, așa cum ni le-au lăsat cei ce le-au văzut de la început și au fost slujitori al Cuvîntului, am găsit și eu cu cale, prea bunule Teofile, după ce de la obîrșie am urmărit toate cu de-a măruntul, să ți le scriu cu bună rînduială, ca să te încredințez desăvîrșit despre temeinicia învățăturilor ce ai primit (Luca 1, 1—4).

Întrucît cărțile apocrif, dintre care unele urmăreau scopuri de propagandă eretică, se amestecaseră cu cărțile ce cuprindeau adevărul evanghelic curat, Biserica a simțit nevoia să ia în cercetare și să cearnă cu sîta deasă, tot ce s-a scris în legătură cu viața și învățătura Mîntuitorului. Astfel din noianul de scrieri Biserica a declarat drept cărți canonicale ale Noului Testament toate acele care stăruiau în conștiința majorității mădurelor Bisericii ca fiind cărți cu adevărat provenite de la Sf. Apostoli și cu adevărat insuflate de Duhul Sfînt. Apropierea lor de vremea în care faptele și învățăturile Domnului s-au petrecut făcea ca acest control și această viză a Bisericii să fie mai adevărată și mai competentă. Deci Biblia presupune în alcătuirea ei nu numai unitatea și sfințenia învățăturii ei și apostolicitatea și sobornicitatea Bisericii, deoarece canonicitatea cărților care o compun presupune atît originea lor apostolică, cît și lucrarea suprafirească a Duhului Sfînt care se săvîrșește în Biserică, prin mijlocirea Soboarelor Ecumenice, și care n-a lăsat pe Sf. Părinți să greșască în alegerea lor.

Evanghelia lui Hristos, cuprinsă în Sf. Scriptură este una, sfîntă, sobornicească și apostolească, pentru că este fiică a Bisericii, care a născut-o și care posedă aceleași atribute. De aici urmează că Biblia nu e mai mare ca Biserica, nu poate ține locul lui Hristos, căci nu cuprinde și nu va putea nicîcînd cuprinde întreaga viață și învățătura a Domnului. Ceea ce nu înseamnă că pentru aceasta, datorită însuflării Duhului Sfînt, ea nu este mai puțin adevărată și că n-ar oglindi, dacă nu integral, cel puțin fidel viața și învățătura Domnului.

Ca în vremuri mesianice

Sub geamul poleit de lună, în liniștea ce se lasă încet după o zi de muncă, deschid „Cartea Cărtilor“, „Sfînta Scriptură“, și citesc la Isaia „Făgăduințele mesianice“: —... În vremea aceea lupul va sta laolaltă cu mielul și leopardul se va culca lîngă ied; vițelul și puiul de leu vor petrece împreună și un copil îi va mîna. Juninca va merge la pascut împreună cu ursoaica și puii lor vor sălășlui la un loc, iară leul, ca și boul, va mîncă paie... (Isaia cap. 11, vers 6—7).

Citînd acestea, simt toată căldura inimii omenesti și lumina noilor constelații, simt cum sub leagănul albastru al zării, Dumnezeu trimite lumii dorința de fericire, de pace, de mîngîiere.

Cu gîndul la făgăduințele mesianice, iată că astăzi o undă cheazăse a acelei bucurii parcă simt, că o trăiesc în cutremurarea unui fapt care s-a împlinit nu de mult pe dealurile bătrînului Schei. O familie de urși, tata, mama și doi pui și-au făcut apariția prin grădinile de pe străzile Curcanilor, Pajiștei, Mocirlic. Coboară de sub cetini de brazi, din țări carpatine, vin și mîncîcă fructe. Se întîlnesc cu oameni, îi privesc liniștiți fără să le facă nimic. Oile pasc nepăsătoare în apropierea lor. Copii se apropie de urși și-i strigă iar ei stau întinși pe stîncile de la „Fîntînița Popii“ și se prăjesc la soare. Din cînd în cînd se ridică în două picioare și atunci îi vezi cît sînt de cafenii și cît sînt de chipeși cu dunga albă, ca și spuma laptei, pe care o au la gît. De multe ori cîinii se reped după urși și-i latră, dar ei nu-i bagă în seamă.

Simt mireasma crudă a cetinilor, aud murmurul izvoarelor și trăiesc însoritele clipe de pace. Dacă fiarele sălbatice au ajuns să se îmblînzească, să privească pe om ca pe un prieten, de ce oare oamenii n-ar putea trăi ca frații într-o deplină și armonioasă pace? De ce sînt încă oameni cruzi, oameni care prin tot felul de mașinațiuni netrebnice caută să lovească în aproapele lor? E drept că din rădăcina lui Adam, totdeauna la un trandafir care înflorește, există o leasă de spini care sfîșie.

De ce să mai fie în lume războaie? Omul are ceva mai bun de făcut decît războiul. Ceea ce putem face, noi oamenii luminați, este de a ne întinde mîna unuia altuia pentru a contribui la făurirea omenirii de mîine. Să trăim în pace cu toții, căci pacea este generatora de lumină și de energie vitale. A spus profetul Isaia: „Pot să se mute munții, pot să se clatine dealurile, dar dragostea mea față de tine Doamne și față de semenii mei nu se va muta și legămîntul meu de pace nu se va clătina“ (Isaia 54, v. 10).

Cerul Patriei noastre este albastru ca Voronețul sau ca bolta Catedralei mitropolitane din Sibiu. Este un cer senin, un cer de pace sub care oamenii în muncă se înfrățesc și construiesc marile cetăți ale luminii. Pămîntul nostru parcă înghite munți albi de trandafiri, iar poporul întreg este pregătit să îndeplinească adevăratele sarcini ale existenței sale. Rugăciunea noastră este rugăciunea păcii căci: Pacea va fi rodul dreptății, roada dreptății va fi liniștea și nădejdea în veci de veci (Isaia 32, v. 17).

Prot. Șt. Tascianu

Ca fiică a Bisericii, Biblia nu stă deasupra Bisericii ci este un rod al vieții tainice care se lucrează în sînul Bisericii, sub privegherea Duhului Sfînt. Prin aceasta, Sf. Scriptură se arată a nu fi mai presus nici de Sf. Taine, ci stă alături de ele, împreună cu toate celelalte rînduiri ale Bisericii, căci s-a născut și s-a dezvoltat odată cu nașterea și dezvoltarea întregului organism al Bisericii. De aceea, cînd ni se spune că este: „un Domn, o credință, un botez“ (Efes. 4, 5) se înțelege că Hristos este același în Biblie ca și în Sf. Taine, că se află cuprins întreg și desăvîrșit numai în unitatea bisericăască a Cuvîntului și a Sf. Taine.

Evanghelia lui Hristos nu e numai cuvînt ci și faptă. De aceea cei care încercă să închidă Duhul Evangheliei în țarcul străimt al literelor unei cărți, se înșală. Cuvîntul lui Dumnezeu e „duh și viață“ (Ioan 6, 53). Din pricina aceasta: „Împărăția lui Dumnezeu nu stă în vorbe ci în putere“ (I Cor. 4, 20). Puterea lui Dumnezeu sparge tiperele străimte ale unei cărți, revărsîndu-se în plîntărea vieții Bisericii. Căci Evanghelia — să se știe — nu este numai ceea ce au spus și au făcut Domnul și Apostolii ci tot ce au spus și au făcut, precum și tot ce vor mai face și vor mai spune cei care au cîștigat, au propovăduit și au trăit în viața lor Evanghelia, fiind călăuziți de duhul lui Hristos.

Pr. I. Opris

Conlucrarea omului cu Dumnezeu

Viziunea cosmică a Bisericii are ca temei revelația biblică, în care se arată că Dumnezeu nu numai că a creat Universul și îi poartă de grijă, ci așa de mult a iubit Dumnezeu lumea încât a trimis și pe Fiul Său Cel Unul Născut, la plinirea vremii, spre a o mântui.

În cadrul acestei lucrări mîntuitoare, cei ce cred în Fiul lui Dumnezeu, adică creștinii, au un rol deosebit: ei sînt chemați să fie „împreună lucrători cu Dumnezeu“ la desăvîrșirea și mîntuirea lumii (I Cor. 3, 9).

Conlucrarea credinciosului cu Dumnezeu constă în însușirea roadelor răscumpărării neamului omenească înfăptuită odată pentru totdeauna și în chip deplin de Mîntuitorul Hristos prin Jertfa de pe Cruce.

E vorba de Harul Duhului Sfînt pe care creștinul l-a primit prin Sfîntul Botez, în Biserică, și cu ajutorul căruia trebuie să colaboreze, desăvîrșind întîi propria sa persoană, ca, apoi, să poată lucra la desăvîrșirea semenilor Săi și a întregii naturi.

Această lucrare dumnezeiască, în care creștinul are calitatea de luminător al oamenilor prin faptele sale, aduce la expresie o noțiune rostită de Mîntuitorul și notată de evangheliști nu mai puțin de 43 de ori, și anume: *Împărăția lui Dumnezeu*.

Împărăția lui Dumnezeu este o realitate lăuntrică, e starea sufletului pătruns de duhul lui Hristos, „de sfințenia lui Hristos, prin care credinciosul se străduiește să aibă simțămintele lui Hristos, să-i urmeze virtuțile Lui“, însuflețit de hotărîrea ca să fie și el asemenea lui Iisus, un mîntuitor al celor în mijlocul cărora trăiește.

De fapt, împărăția lui Dumnezeu constă în transformarea și îmbunătățirea ființei noastre, începînd aceasta din lăuntru ei în afară.

Împărăția lui Dumnezeu era în Hristos înainte de a fi ceilalți oameni. Că Hristos trăise o viață în care domnea dreptatea, adevărul, iubirea și mila dumnezeiască, nu mai încapă nici o îndoială. Aceste însușiri formau tezaurul împărăției celei noi pe care a sădit-o întîi în sufletele Apostolilor, prin Duhul Sfînt, zidind în acest chip temelia Bisericii, care este în același timp temelia împărăției lui Dumnezeu în lume.

De aceea credinciosul are prin Biserică un rol activ de împlinit, acela de a vieții creștinește nu numai pentru dobîndirea mîntuirii sale ci și a semenilor săi.

În acest sens rolul credinciosului în mîntuirea lumii se identifică cu rolul Bisericii de a susține instaurarea pe pămînt a împărăției binelui, a adevărului, a dreptății și a iubirii.

Duhul Bisericii este Duhul lui Hristos revărsat prin Botez în sufletul creștinului, „este duhul iubirii într-un sens universal, întrucît lucrul lui Hristos, în raport cu creația, este să le readucă toate în iubirea filială față de Tatăl“.

Astfel „duhul Fiului lui Dumnezeu înfiază pe toți cei ce cred în Hristos, punîndu-i prin El în relație cu Tatăl. Dar aceasta înseamnă și frația lor în Hristos prin aceeași credință și dragoste. Aceasta e lumina frățietății în care sîntem chemați a umbra. În această sporire a frățietății constă mai ales spiritualizarea noastră și desăvîrșirea lumii. Prin acest duh al Fiului se înfăptuiește împărăția lui Dumnezeu, adică starea de perfectă frățietate a tuturor în Dumnezeu. Duhul Fiului este un Duh al comuniunii, un duh al sfințeniei și este una cu elanul de înfrățire, una cu iubirea fierbinte față de tot omul în Dumnezeu“.

Dar „în această revărsare a fluviilor dragostei lui Dumnezeu în suflet, se cere din partea celui credincios, care intră în legătură cu Hristos, un efort moral, prin care să se conformeze Duhului Evangheliei lui Hristos. Căci acest Duh este numit de Sfîntul Chiril al Alexandriei: împărăția lui Dumnezeu“.

În felul acesta pătrunde în inima noastră sfințenia, care se revărsă apoi din sufletul nostru, în viața socială și în lume mîntuind-o.

Avem prilejul să lucrăm la întinderea împărăției lui Dumnezeu începînd cu mediul în care trăim. Fiecare, acolo unde își desfășoară zilnic activitatea sa, poate să colaboreze cu Dumnezeu prin Duhul Fiului Său, la realizarea acestei chemări sfinte de a fi folositor și mîntuitor al semenilor săi și al lumii.

Împărăția lui Dumnezeu se naște în ascunzișul inimii omenești și trebuie să prindă rădăcini mai întîi în noi înșine. Condițiile externe ale vieții au

Dreptul Tobit

În cuprinsul Sf. Scripturi se află și „Cartea lui Tobit“. Conținutul acestei părți biblice, cu caracter istoric, descrie însușirile bune ale celui numit în titlul cărții, ale dreptului Tobit. Ele sînt înfățișate într-o formă atât de frumoasă, încît sînt vrednice de luat în seamă.

Dintre aceste însușiri bune ale Dreptului Tobit, două par a fi podoabă pentru sufletul său. Acestea sînt următoarele:

1. *Milostenia*. Dreptul Tobit, ca evreu dus în robie de asirieni, își mărturisește: „Eu, Tobit, în zilele vieții mele am umblat pe căile adevărului și ale dreptății și am făcut multe binefaceri fraților mei și poporului meu, care venise împreună cu mine la Ninive, în țara Asiriei“ (Tob. 1, 3). Din bună-tatea sufletului său a izvorât milostenia, săvîrșită atât pentru cei vii, cît și pentru cei morți. Iată ce spune Tobit, despre sine: „Celor flămînzei le dădeam pîinea mea, celor goi, hainele mele, și de vedeam pe careva din neamul meu mort și aruncat peste zidurile Ninivei, îl îngropam. Ba am îngropat pe ascuns și pe aceia pe care i-a ucis regele Sanherib, cînd se întorcea fugarii din Iudeea. Sanherib a ucis mulți izraeliți în mînia sa. Și a căutat regele trupurile și nu le-a găsit. Și s-a dus unul dintre nișiviteni și m-a pîrît la rege, că eu i-am îngropat, și atunci eu m-am ascuns. Aflînd însă că mă caută să măucidă, de frică am fugit din cetate. Și mi s-a jefuit atunci toată averea mea și nu mi-a rămas nimic decît numai Ana, femeia mea, și fiul meu, Tobie“ (Tob. 1, 17—20).

Întîmplîndu-se ca regele să fie ucis de fiii săi, Tobit s-a întors acasă. După aceea, deși se știa urmărit, cînd a primit vestea spusă de fiul său, Tobie, că unul din neamul lor este „gîtit și aruncat pe maldac“ și-a lăsat mîncarea pe masă și s-a dus de l-a îngropat. În urma acestei milostenii făcute prin îngroparea celui mort, vecinii săi ziceau: „Tot nu se teme că va fi ucis pentru fapta asta; a mai fost fugar și iată iar se apucă de îngropat morții“ (Tob. 2, 8).

Repetarea faptei bune — chiar cu vădite urmări de pedeapsă — e dovada cea mai mare că dreptul Tobit, a fost un iubitor al semenilor săi; vii și morți deopotrivă erau slujiți de el. Dragostea sufletului său n-a cunoscut opreliști în săvîrșirea binelui.

2. *Sfățuirea*. Sfatul părintelui trecut prin viață e de folos fiului tînăr. Dreptul Tobit, ca un om copleșit de dragoste pentru fiul său, vîzîndu-se înaintat cu vîrsta „pe căile adevărului și ale dreptății“ s-a gîndit la moarte. Atunci a chemat pe fiul său Tobie, ca să-l sfătuiască în legătură cu tot ce-i rămînea lui de făcut, după ce el, tatăl său, va muri. Între altele i-a spus: „Fiule cînd voi muri, să mă îngropi și să nu părăsești pe mama ta; cîstește-o în toate zilele vieții tale, fă ce-i place ei și să nu-i pricinuiеști amărăciuni! Adu-ți aminte, fiule, că ea a înfruntat multe primejdii pentru tine, cînd te-a purtat în pîntece. Și cînd ea va muri s-o îngropi lîngă mine în același mormînt. Adu-ți aminte în toate zilele, fiule, de Domnul Dumnezeu nostru și să nu dorești a greși și a călca poruncile lui. Să faci fapte bune în toate zilele vieții tale, și să nu umbli pe căile nedreptății... Dă milostenie din averea ta și să n-aibă ochiul tău părere de rău cînd vei face milostenie“ (Tob. 4, 3—7).

După aceste sfaturi familiale și personale i-a mai spus și altele pentru comportarea lui între ceilalți oameni: „Păzește-te, fiule, de orice desfrîinare!... Așadar, fiule, să iubești pe frații tăi și să nu te trufești în inima ta față de frații tăi și față de fii

un rol secundar în această rîvnă creștinească de a răspîndi prin sine în lume roadele virtuților lui Hristos și de a participa efectiv la mîntuirea lumii.

Împărăția lui Dumnezeu se înfăptuiește succesiv prin trăirea Evangheliei lui Hristos, prin realizarea ei în gîndurile, graiurile și în toate faptele noastre zilnice.

Așadar, iubirea și adevărul lui Hristos să nu fie numai niște oaspeți întîmplători în viața noastră, numai ca o lumină trecătoare, ci ea trebuie să devină pentru noi principii de viață. În felul acesta vom fi împreună lucrători cu Dumnezeu la desăvîrșirea și mîntuirea lumii, la instaurarea deplină a binelui, a păcii, bucuriei și prosperității pentru toți.

Diacon Gavril Cernăuțeanu

și fiicele poporului tău... pentru că din mîndrie izvorăște piere și mare neorînduală, iar din lene, sărăcie și lipsă mare, căci lenea este mama foamei. Plata celor ce lucrează la tine nu o amîna pe mine, ci dă-le-o îndată... Ia seama, fiul meu, în toate lucrările tale și fii bine crescut în toată purtarea ta! Ceea ce urăști tu însuși, aceea nimănui să nu faci. Vin pînă la îmbătare să nu bei și beția să nu călătorească cu tine pe cale!“ (Tob. 4, 12—15).

Prin această frumoasă sfățuire, dreptul Tobit și-a descoperit marea suferință a sufletului său; fiul său Tobie a primit de la el sfaturi vrednice de urmat.

Exemplul bun al trăirii sale și cuvintele rostite de dreptul Tobit, rămîn și pentru noi un îndreptar de viață creștinească.

Pr. I. Buta

Fericirile

(Urmare din pag. 2)

în păr despre legea care poate numi frate și poate pofti drum bun unuia ce a păcătuit. Sfîrșitul o fost, că preotul necreștin i-a cerut Sf. Macarie să-l boteze și a devenit creștin. Iată cum blîndețea Sfîntului a biruit și-a mîntuit omul.

Asemenea blînzi pururea vor moșteni pămîntul.

Dar cum? Își vor întinde moșia pînă la marginea lumii? Nu. Moștenesc pămîntul în alt chip. Întîi, cei blînzi trăind viață liniștită, înțeleaptă, ferită de neînțelegeri cu alții, ori dacă acestea totuși se ivesc, nu se tulbură — avînd înăuntrul lor pacea pe care se altoiește și rodește pacea de sus, cerută de Biserică noastră la toate slujbele ei, și se bucură de ani mulți, de bătrînețe adînci și senine, încît într-adevăr parcă moștenesc pămîntul.

Despre acest fel de oameni spune un proverb vechi, oriental, că ei învață pe semeni o sută de veacuri. Nu e aceasta o adevărată moștenire a pămîntului.

Și atunci cel sărac cu duhul în înțelesul evanghelic, vrînd să ridice pe semeni pe drumul desăvîrșirii să nu folosească asprimea ca mijloc de îndreptare, ci virtutea blîndeții, singura mîntuitoare. Așa ne povățuiește și cuvîntul Sf. Scripturi.

„Învățați-vă de la mine — zice Domnul — că sînt smerit și blînd cu inima și veți afla pace sufletelor voastre“ (Matei 11, 19). Iar Sfîntul Apostol Pavel scrie în epistola către Galateni (6, 1): „Fraților, de va cădea vreun om în vreo greșeală, voi cei duhovnicești *îndeptați* pe unul ca acel cu duhul blîndețelor, păzindu-te pe tine să nu cazi și tu în ispită“.

Să cerem har de sus spre întărirea voinții noastre către dobîndirea blîndeții, ca virtute, căci numai așa vom gusta și ne vom bucura de fericirea celor ce moștenesc pămîntul.

Gh. M.

† Preotul Iuliu Păstrav

În dimineața zilei de 1 octombrie 1969, după grele suferințe, a închis ochii, dîndu-și sufletul în mîinile Creatorului, distinsul și modestul preot Iuliu Păstrav. Lasă în urma sa o soție îndoliată și pe cei doi fii: Ioan și Iuliu, cu soțiile lor.

Prohodirea s-a săvîrșit de către un sobor de preoți.

Cuvîntările rostite cu acest prilej au relevat personalitatea distinsului dispărut.

Astfel P. C. T. Moldovan, delegat al prot. Aiud, arată rolul preotului în opera de mîntuire a sufletelor, încheînd cu *versurile*:

În biserică cerească
Tatăl se te odihnească
Să slujești la altarul sfînt
Cum l-ai slujit pe pămînt.

C. pr. I. Cioara (A. Iulia) relevă calitatea superioară pe care trebuie să o aibă fiecare preot — modestia, pe care defunctul preot a avut-o în timpul celor 43 ani de preoție.

C. pr. Alex. Muntean (Teiuș) prezintă datele biografice ale răposatului preot I. Păstrav, născut în anul 1900 în comuna Galda de jos. Școala primară a făcut-o în comuna natală — liceul la Blaj, cît și Academia Teologică. Este hirotonit în 1926 și păstorește la Sf. Gheorghe, Alba-Iulia, Sebeș și Petelca, unde se și pensionează, retrăgîndu-se la casa familială din Teiuș — unde timp de 4 ani și-a depănat caerul vieții în post și rugăciune fierbinte, pregătindu-se spre cele eterne ca un adevărat preot și slujitor al Bisericii.

Dumnezeu să-i facă parte de odihnă veșnică.

Pr. I. Cioara